Ч. 209. Субота 1 жовтня (18 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Гостина кн. Антона Гогенцолерна в Токіо. — З росийско-японьскої війни.)

З Берна моравского доносять: Коли маршалок краєвий на засїданю сойму дня 28 с. м. повідомив палату, що приступає до дискусиї над наглячим внесенєм Странского в справі перенесеня кількох кляс шкільних до иншого будинку, в тій хвили присутний на ґалериї посол до ради державної Гибеш, крикнув по чески: Коли ви поставите загальне право голосованя на дневнім порядку? Рівночасно зібрані численно на ґалериї социялісти кинули на салю кількасот червоних карток, серед оплесків і криків. На тих картках було виписане по нїмецки і по чески жадане заведеня загального права голосованя до сойму і рад громадских і остра критика нового податку від пива. Позаяк гамір не уставав, перервав маршалок засїдане на так довго, аж будуть опорожнені ґалериї. Однако нїхто з присутних на ґалериї не хотїв вийти. Крик тревав дальше; посли обговорювали з роз'яренєм цілу пригоду. По звиж чвертьгодинній перерві маршалок Феттер відкривши наради, заявив: „Позаяк сим разом не хочу ужити насильних средств при помочи полїциї, закриваю нинїшнє засїдане“. (Серед послів оплески. Великий крик і голоси обуреня на ґалериї, крики: Ще побачимо ся). По закритю засїданя социялісти довший час лишили ся на ґалериї, співаючи „Червоний прапор“.

Про гостину кн. Антона Гогенцолерньского в Токіо пише анґлїйска Daily Telegraph: Гостині кн. Антона Гогенцолерна на японьскім дворі мусить приписати ся деяке значінє, позаяк вже само назвище князя доказує, що цїсар Вільгельм тим вибором хотїв оказати японьскому цїсареви свою увагу. Та гостина має також дати до пізнаня, що цїсар Вільгельм хоче удержати добрі відносини з цїсарем Японії. Нїмеччина очивидно приязно настроєна для Росиї, так як Анґлїя для Японії, але приязнь з сею чи з тою державою цїлком не стоїть на заваді удержуваню добрих відносин з иншими. Анґлїя мимо союза з Японією певне радістно повитає удержане добрих відносин з Росиєю. Статочний посол може часом віддати великі прислуги, чого доказом звістна подорож кн. Генриха пруского до Сполучених Держав. Японцї — коли взагалї були занепокоєні росийско-нїмецким зближенєм, то тепер признають, що дружба Нїмеччини для Росиї не виключає других відносин Нїмеччини супротив Японії. Анґлїя не повинна в тій полїтицї Нїмеччини добачувати доказу нїмецкого лукавства. Було би порядним, аби перестали уживати ся такі острі вислови. Коли Нїмеччина не дає Росиї до розпорядимости свого меча, лише свою дружбу, то нїкого не повинно обходити.

Обі ворожі армії в Манджурії, як здає ся, відпочивають, а сьвідчать о тім чим раз скупійші вісти з поля борби. На здержане рухів обох армій зложило ся з одної сторони їх утомлене по страшних борбах, а з другої підсоне манджурскої осени. — Про положене під Порт Артуром так висказує ся один нїмецкий войсковий знаток в берлиньскім „Lokal-Anzeiger-i“: Борби дня 19 і 20 вересня під Порт Артуром вказують на те, що Японцї атакували тепер головно західну і північно-західну сторону кріпости. Порт Артура боронять на заходї форти Анцешан і Іцшан, до них прилучають ся на півночи форти Ерлюншан, Столовий і Етікуан з численними наперед висуненими батериями і становищами для піхоти. Послїдний форт лежить глубоко для охорони долини ріки Люн і не має великого значіня. Жерела ріки Люн, що пливе з півночи на полудне, лежать на полудне від місцевости Палїчван і там вибудовано також форт Куропаткіна, що також має лиш мале значінє. Всхідний ряд

---

4)

Росийско-японьска війна
від єї початку аж до битви під Ляояном.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Коли придивити ся лїпше тим росийско японьским переговорам, мусить ся прийти до переконаня, що то була велика полїтична крутанина. Росийска полїтика чи то на близьким чи на далекім Всходї ходила завсїгди крутими дорогами. Тота полїтика чи то з Турками, чи з якимись иншими азийскими народами вінчала ся завсїгди добрим успіхом для Росиї; она мала так само послужити й у відносинах до Японії. Росия анї не сподївала ся анї не припускала того, що Японцї не дадуть ся перехитрити. Вже та обставина, що переговори мали вести ся не в Петербурзї, але в резиденциї царского намістника, може бути доказом, що до переговорів з Японією прикладано иншу міру. Звичайно буває так, що всякі переговори а тим більше такі, що бувають дразливої натури, ведуть ся безпосередно межи центральними правительствами; в сїм случаю повинні були вести ся межи кабінетами петербургским а токійским; на то преці удержують держави своїх послів при центральних правительствах. Росия як ще й тепер так тим більше перед війною не уважала, видко, Японії за рівну собі державу і цар іменував для неї намісника, котрий мав вести переговори. Депешi iшли отже з Петербурга на руки намістника Алексієва, той пересилав їх росийскому послови в Токіо, бар. Розенови, Розен предкладав їх японьскому правительству а то аж повідомляло о них свого посла в Петербурзї. Можна собі тепер подумати, як далеку дорогу мусїли ті депешi робити і кілько на то треба було часу, хоч би переговори вели ся й з відповідним поспіхом. До того ще росийске правительство й не спішило ся; єму очевидно розходило ся о то, щоби узискати як найбільше часу.

Росийске правительство в своїм, наведенім повисше комунїкатї робило Японії докори, що она не чекаючи росийскої відповіди, зірвала дипльоматичні відносини, а росийска праса доказувала свого часу, що японьске правительство навіть вже знало о тім, що росийска відповідь відійшла і умисно зірвало вже наперед дипльоматичні відносини, щоби мало причину розпочати війну. Насуває ся тепер питане, чи була дійстно така відповідь і чи японьске правительство знало о тім, що відповідь вже вислано з Петербурга.

Се питане доси не вияснене. Фактом єсть лиш, що японьский посол в Петербурзї, коли передавав ноту свого правительства і повідомлене о зірваню дипльоматичних відносин, не знав нічого о висланю відповіди. А преці коли би она була дійстно вислана і коли би Росия хотїла була дійстно уникнути війни з Японією, то щож було би природнїйшого як сказати послови: чоловіче, спамятай ся і повідоми своє правительство, що відповідь вже відійшла. А дальше: як би правительство росийске було дійстно вислало відповідь, то оно певно було би в повисшім своїм комунїкатї сказало виразно, що відповідь була вже вислана і тим могло би було звалити на Японію тим більшу вину за нарушене мира. Тимчасом в згаданім комунїкатї каже ся лиш, що японьске правительство „не чекаючи відповіди“, зірвало дипльоматичні відносини. Ба, а доким мало оно чекати? Чи ще рік чи два, доти, доки аж Росия не приготовить ся достаточно до війни?

Але правда, в згаданім комунїкатї сказано, що росийске правительство приказало свому представителеви в Токіо передати відповідь на послїдні жадання Японії. Чомуж бар. Розен не жадав єї? Видко, що ще єї не мав. Отже чи була така відповідь і де она подїла ся, коли не дійшла до рук росийского посла в Токіо? Свого часу подавали о ній деякі часописи таку, не конче імовірну звістку:

Послїдна відповідь росийска була вже дня 4 лютого в руках намістника Алексієва в Порт Артурі. Намістника повідомлено, що Росия хотїла би ще зробити в нотї малу зміну, котрої уложене вимагає ще одного дня часу; коли би то було можливо, то нехай Алексієв задержить ноту ще оден день у себе. Алексієв повідомив о тім телєґрафічно росийского посла в Токіо і просив єго, щоби він дав єму телєґрафічно знати в такім случаю, коли би треба було конче вислати ноту. Посол Розен відповів, що він гадає, що може взяти на себе одвічальність за один день проволоки. Того самого дня вечером (з четверга на пятницю) відбувала ся в Токіо нарада японьских мінїстрів. Президент японьского кабінету, коли

фортів на Драконових горах лежить о 1 версту на полудне від форту Куропаткіна.

З російскої сторони гадали, що головний натиск Японців буде вимірений як раз на ті форти і тому найсильнійше їх укріплено. Дня 20 вересня удало ся Японцям здобути форт Куропаткина на півночи, що для дальшого нападу не має великого значіня, але має вагу з огляду на можливість відтяти доплив сьвіжої води. Удало ся їм також здобути один доповняючий форт, з котрого можна загрозити Іцшан. Але чи Японці будуть той форт держати і зможуть там удержати ся, то річ дуже сумнівна, бо після свого положеня есть він для них майже без вартости. Всі головнійші форти полишили ся в руках Росиян.

Новинки.

Львів дня 30 го вересня 1904.

— **Старі банкноти.** В центральній касі державній переховує ся сума 485 зр. в 5-гульденових банкнотах з р. 1859, котрі — як звістно — вийшли вже з уживаня. Заки згадані банкноти будуть знищені, звертає ся на то увагу зарядів публичних музеїв, котрі хотіли би набути по кілька примірників їх для своїх заведень. Просьби о те треба вносити в як найкоротшім часї до Президиї ц. к. Намістництва.

— **Кровава бійка.** В ночи на 22 с. м. лучила ся в Ярославі в однім домі положенім недалеко зелїзничого двірця кровава бійка межи Михайлом Чабарою, вояком 90 пп., Мих. Мадером вояком 89 пп. і Павлом Хапієм вояком 34 п. краєвої оборони. Бійка зчинила ся з того, що Чабара підозрівав обох послідних о крадіж щітки. Мадер одержав рану від багнету в груди і погиб на місци, а Хапій ранений багнетом в груди і плечі, перевезений до войскового шпиталя, лежить безнадїйно хорий.

— **Дефравдация.** Офіциял канцеляриї міністерства просьвіти. Франц Драздек у Відни, котрому повірено адміністрацию австрийского музея, утїк здефравдувавши 26.000 К.

— **З Самбірщини** доносять: В неділю дня 25 відбуло ся в Ваневичах під Самбором отворене другої з черги в тім повітї пожарної філії „Сокола“. Перед загальними зборами перевів делеґат п. Форостина пожарні вправи і муштру, а опісля зійшлись всї в сали читальнї „Просьвіти“, де приступлено до вписів членів. На разї вписало ся 48 членів.

— **Намірене рабункове убийство.** З Будапешту доносять: До Катерини Дезове, вдови, прибув в неділю по полудни якийсь незнаний їй молодець і забавивши у неї ледве кілька хвиль, вийняв револьвер та ручкою ударив ей сильно в голову, при чім хотів здерти з неї золотий ланцух. Грозячи їй, що ей застрілить, домагав ся уперто гроший. Однако жінці удало ся видерти з рук опришка і наробити крику, на що збігли ся сусїди і пустили ся в погоню за утїкаючим. Опришок сховав ся до сїний одної з камениць, звідки стрілив два рази і ранив одного візника та кольпортера. Вкінци коли видів, що не утече, вистрілив собі в голову і погиб на місци.

— **Повітова рада в Стрию** уконституовалась в той спосіб, що презесом вибрано Адама Онишкевича, его заступником дра Евгена Олесницкого; членами виділу дра Фрухтмана, В. Йонаша, кс. Свидриґелла, бар. Бруницкого, о. Вас. Давидяка, а заступниками видїлових: А. Стояловского, І. Галаґарду, Е. Абрагамовича, С. Матковского і Г. Роздаловского.

— **Руский народний театр** в Городку дасть ще дві вистави послїдні, а то: в суботу, дня 1 жовтня оперету фантастичну в 5 д. Лисенка „Відьма“ і в неділю, дня 2 жовтня образ на історичнім тлї в 5 д. Кропивницкого „Невольник“. Вистави в Мостисках почнуть ся доперва вї второк дня 4 жовтня.

— **Огнї.** В Тулиголовах, ярославского повіта, згоріли два господарства, Анни Мохонь і Йосифа Мотики. Шкода необезпечена, виносить поверх 1.700 К. — В Беняві коло Підгаєць, згоріли три доми вартости 2 000 К. Огонь вибух в домі жида Арона Вольфа. — В Филипківцях, борщівского повіта, знищив огонь стодолу і кілька стирт збіжа, вартости поверх 11.000 К.

— **Вибух динаміту.** В Мільрозе в північній Америцї лучила ся динамітова катастрофа серед незвичайних обставин. Оногди вечером переїздив улицею, котрою веде також електричний трамвай, віз з мішками динаміту. Один мішок з 50 фунтами сего вибухового материялу упав саме на шини трамваю. За хвилю над'їхав трамвай і як лише роздавив мішок з динамітом, вилетів у воздух. В трамваєвім возї було кількадесять осіб. 9 осіб погибло на місци, 19 тяжко потовкло ся, ваґон поторощив ся, а шини вирвало на значнім просторі шляху.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Після оповіщеня оголошеного в „Wiener-Zeitung“ і в „Gazet-і Lwowsk-ій“ розписує ц. к. Дирекция зелїзниць держ. у Львові оферту на доставу, монтоване і уставлене зелїзних конструкций даху для будинку до монтованя льокомотив враз з зелїзною конструкцию під рухомі журавлї на дверци зелїзничім у Львові. Кошти сеї будови виносять в приближеню 103.130 корон. — Оферти буде приймати ц. к. Дирекция зелїзниць державних найдальше до 12 години в полудне дня 15 падолиста 1904. — Отворене оферт наступить 16 падолиста с. р. о 1-ій годині з полудня. Услівя достави, пляни і инші підручники можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць дер-

---

розпочало ся засїдане, сам ще не знав, що мусить прийти до війни. Але він вже знав зміст ноти та й то, що коли она наспїє, не можна вже буде знайти ніякої причини до війни. На радї міністрів показало ся, що готова зараз вибухнути революция, скоро би не постановлено вести війни. Російский посол Ровен довідав ся о тім воєннім настрою і телеґрафував до Алексїєва по ноту. В дорозї переловлено ту телеґраму Розена, а не саму ноту, як то говорено. Мали то зробити ті, що в Японії перли до війни; само японьске міністерство було аж до послїдної хвилї за удержанєм мира.

Се представлене річи містить в собі тілько неімовірности і суперечности, що годі повірити, щоби то була правда. Самої тої послїдної а недорученої відповіди не оголошено і годї знати, чи она дїйство була того рода, що могла була недопустити до війни. В такім случаю мусїла би она була містити в собі заяву, що годить ся на жадане Японії; коли же она стояла на відпорнім становищи подібно як і попередні відповіди російскі, то була би стану річи не змінила і чи сяк чи так мусїло прийти до війни. Треба памятати на то, що Японії розходило ся о то, щоби відперти Росию від Кореї і манджурского побережа; коли того не можна було зробити в мирній, дипльоматичній дорозї, то оставав ся на то лиш один спосіб — війна.

4. Яким правом розпочала Японія війну.

Не виповівши війни формально, напали Японцї зовсім несподївано і в ночи на російску фльоту, стоячу на рейдї під Порт Артуром і розбили еї. Не можна сказати, щоби Росияни таки зовсїм не сподївали ся війни, бо они прецї до неї так само лагодили ся як і Японцї; але они легковажили собі Японців, не припускали, що Японцї виступлять так сьміло, а вже таки зовсїм, здаєсь, не гадали, що Японцї зважать ся розпочати війну з Росию без формального еї виповідженя. Длятого по першім атаку на російску фльоту вся російска праса з „Новим Временем“ по переду підняла страшенний крик, котрий опісля знайшов також відгомін і в царскім маніфестї, на японьску хитрість і зрадливість. „Нов. Время“ написало навіть, що цїла історія не знає другого приміру так зрадливого нападу, як той, якого тепер допустили ся Японцї. За приміром російских ґазет почали то само доказувати й француски ґазети а по части також і німецкі. Для оцінки і історії сеї війни есть длятого важною річию пізнати, чи і о скілько Японцї допустили ся дїйстно нарушеня межинародного права своїм першим зачіпним кроком.

Треба передовсїм мати то на увазї, що війну можна заповісти, або виповісти. Скоро непорозуміня межи двома державами дійдуть до того степеня, що они вже не можуть ніяк погодити ся і що хиба ще сила оружя може рішити, чия має бути на верху, то они дають сему вираз в той спосіб, що зривають дипльоматичні відносини. Тогди посол тої держави, що зриває, вручає правительству другої держави письмо свого правительства і повідомляє, що виїздить, бо его особа есть вже тепер злишна. Послови тому і цїлому персоналови посольства належить ся тодї після межинародного права повна забезпека свобідного виїзду. Опіку над підданими і інтересами зриваючої держави переймає тодї якась друга держава, що жиє в дружбі зі зриваючою.

Зірване дипльоматичних відносин есть заповідженєм війни, але оно ще не значить, що тепер має ся вже розпочати війна; оно ніби лиш грозить, що може настати війна. По зірваню дипльоматичних відносин можуть ще обі держави погодити ся, або зірване може й довший час потягнути ся, а до війни таки не приходить. Зірване дипльоматичних відносин потягає за собою такі наслїдки, що спиняє свободу держави в еї межинародних відносинах, утрудняє кредит держави з причини обави війни та впливає некористно на економічний розвій. Формальне виповіджене війни каже виразно, що від того а того дня і тої а тої години розпочинає ся війна. По упливі визначеного речинця виступає вже войско і настає воєнне право.

По виповідженю війни виїздить посол так само як і при зірваню відносин, але крім него виїздять ще й всї консулї. Воюючі держави мають право покликати своїх підданих, перебуваючих за границею а підданих другої держави видалити з краю; однакож нїяка з воюючих сторін не нарушує звичайно приватного майна. Однакож буває часто, що воюючі держави забирають і приватне майно своїх противників, а то буває звичайно на мори, коли розходить ся о то, щоби робити шкоду противникови. Давнїйше майже нїколи не обходило ся без виповідженя війни: се належало до звичаю, до межинародного права. В новійших часах не кладуть вже великої ваги на виповіджене війни а російский учений, знаток і повага для межинародного права, Фридрих Мартенс так каже в сїй справі:

В теперішних часах не дасть ся вже сказати, щоби торжественне виповіджене війни було конче потрібне; навіть не потреба вже до того й ніякої дипльоматичної заяви. В нинїшних часах, коли есть таке множество телеґрафів і коли політичні справи обговорюють ся публично, має ся кождої хвилї можність познакомити ся з відносинами дотичної держави і предвидїти рішучий роздор. Так перед німецко-французскою війною в 1870 р. вручив французкий аґент дипльоматичний дня 19 липня прускому правительству лиш ноту, в котрій було сказано, що Франция уважає за конечне приступити до воєнних кроків против Прус. Так само й російске правительство не висилало султанови в 1877 року формального виповідженя війни, лиш обмежило ся на тім, що приказало свому аґентови дипльоматичному в Константинополи повідомити Порту, що Росия зірвала дипльоматичні відносини.

А професор Ґарайс каже: Коли напруженє межи народоправними інтересами стало того рода, що перехід до насильства після людского обчисленя став ся необходимий, то вмарш войска до сусїдної держави не есть нїяким нарушенєм межинародного права. Держава, що

жавних у Львові (відділ для консервациї і будови III. поверх).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 30 вересня. Виконуючий комітет молодоческий відбув вчера засїдане в справі соймовій і ухвалив скликати представителів сторонництв чеських на спільну конференцию, аби нарадити ся над тактикою, якої мають держати ся в соймі.

Відень 30 вересня. Прибув сюди вчера рано на короткий побут румуньский король. На двірци повитав короля румуньский посол і комендант 6-го полку піхоти, котрого властитель є король. По полудни відбув ся в Шенбруні обід в честь короля.

Відень 30 вересня. Ґр. Ґолуховский був вчера на довшій авдиенциї у Цісаря. Перебуваючий тут румуньский король зложив ґр. Ґолуховскому візиту, котра тревала звиж годину.

Білгород 30 вересня. Король Петро приїде дня 22 жовтня до Евксинограду і зложить там візиту кн. Фердинандови болгарскому.

Льондон 30 вересня. „Daily Express" доносить з Токіо, що починає там проявляти ся нетерпеливість з причини, що облога Порт Артура так довго тягне ся. Дають ся чути голоси невдоволеня з ґен. Ноґі. — Ноґі одержав в послїднім тижни 12.000 войска підмоги.

Льондон 30 вересня. Morning Post доносить з Шанґаю, що атак на Порт Артура тревае дальше.

Льондон 30 вересня. Daily Telegraph доносить, що японьский марш на Мукден вже розпочав ся. Дуже сумнївна річ, чи Куропаткин буде там опирати ся, бо всї припаси поживи і амуниції вислав вже зелїзницею до Телїна.

Льондон 30 вересня. Daily Telegraph доносить, що российскі торпедовці, які виплили з Порт-Артура, забрали кілька японьских джунок, пливучих до Дального. Великі кораблї виїзджають від часу до часу з Порт-Артура.

Токіо 29 вересня. (Бюро Райтера). В Токіо було до послїдних днів взагалї 45.000 японьских вояків хорих і ранених. З них 9000 виїхало вже до купелів на лїчене.

НАДІСЛАНЕ.

в такій ситуациї хотїла би свої інтереси і свою власть в краю боронити лиш нотами і словами, не могла би на то жалувати ся, що сусідна держава в обороні своїх в спорі позістаючих інтересів перестає спорити словами, а береcь до меча і замість сили слів уживає сили оружия. Але й то правда, що єсть в звичаю, що держава, котра хоче приступити до ужитя сили, подає той свій намір свому противникови в якийсь спосіб до відомости, н. пр. через поставлене ультіматум, або через якесь инше повідомлене о своїм воєннім намірі, котре треба що найпізнійше вислати до ворожої держави рівночасно з розпочинанем воєнних кроків.

Що до Японії, то она зірвала лиш дипльоматичні відносини, і Росия має вповні рацию, коли покликує ся на то, що таке зірване дипльоматичних відносин не мусить заключати в собі воєнних намірів. В найновійших часах були нераз случаї, в котрих по зірваню дипльоматичних відносин не прийшло до війни і спір залагоджено остаточно в мирній дорозї. Але треба знов і то мати на увазї, що в нотї японьского посла, котру він віддав в Петербурзї, було рівночасно з повідомленем о зірваню дипльоматичних відносин сказано, що Японія возьме ся тепер до таких средств, котрі буде уважала за потрібні для бережения своїх інтересів. Се були чей зовсім виразні слова і Росия повинна їх була зрозуміти. Повідомлене о зірваню дипльоматичних відносин було заповідженем війни а рівночасно повисші слова і самим єї виповідженем. Бо коли хтось каже, що перестає радити собі в дипльоматичній дорозї, не могучи з тим дійти до кінця, а рівночасно заповідає, що возьме ся до иншого способу, то сим иншим способом не може вже бути нічого иншого як хиба лиш війна. Не може бути длятого ніякого сумніву, що Японія поступила собі зовсїм коректно, що не нарушила межинародного права і не дїлала зрадливо, хоч не заповіла війни торжественним ніфестом. Коли же перший атак під Порт Артуром випав нещасливо для Росиян, то причиною того було не зрадливе виступлене Японцїв, але крайна байдужність тих, що в Порт Артурі правикли були лиш гуляти і забавляти ся а не пильнувати свого обовязку.

Нема також сумнїву, що й верховодачі российскі круги добре зрозуміли повисші слова японьскої ноти, але бута европейских цивілїзаторів в них, що привикли були забирати лиш чужі землї без великого опору і уважати кождий нарід, що не скорий до проливу крови або за слабий ставити їм успішний опір, за якийсь низший, засліпила їх і казала їм, видко, гадати, що Японці по тих грізних словах не будуть мати відваги взяти ся так само до ще грізнїйшого дїла. Стало ся инакше, і добре стало ся. Росияни дістали побої одні за другими і під Порт Артуром і від Кюленчена над рікою Ялу аж по Ляоян і треба би лиш бажати, щоби российско-японьска війна закінчила ся остаточно побідою Японців. Не длятого се кажемо, що се стрітило би Росию, котра, як би й не було, близша нам як якісь там далекі Японці, хоч тепер на далекім Всходї гине не знати за що множество і наших людий; але що се стрітило би в Росиянах европейских цивілїзаторів, котрі в наших часах в імени европейскої культури і цивілїзациї пустили ся просто на розбої. Бо що зробила не давно тому Анґлія з вільним народом Бурів в полудневій Африцї? Знищила єго, щоби дістати в свої руки богаті копальні золота. Чого тота сама Анґлія пре ся до Тибету? Бо і там вітрить золото. Длячого Німці в імени культури і цивілїзациї нищать нині нарід Герерів в полудневo-західній Африцї та придумують як найстрашнїйші і найпоганїйші способи на єго винищене? Бо не хотїв німецким лихварам-цивілїзаторам віддати свої стада. Длячого на хіньску державу так дуже наставили ся Росия, Анґлія і Німеччина та другі? Бо там можна би ще набрати ся всїлякого добра. А остаточно тота цивілїзаторска бута дає ся добре відчувати й народам в Европі.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 28-ого вересня 1904.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540·—	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	583·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·90	99 90
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	101·50	102 20
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·20	99·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$ %	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	83·—	87·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53·50	55·50
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	29·—	30·—
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66·—	71·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	21·—	22·—
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок німецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).